

בנאסה

פנזין אוהדי הפועל ת"א

19.2.2005

גליון 10

הפועל תל אביב מארחת מכבי תל אביב, מחזור 22

מה יש להגיד?

יאללהפועלמלחמה

אלי "קוקוס" כהן. שלוש אליפויות במדי השדים האדומים. לוחם אדום. קשר. ארבעים ושישה שערים. מספר שלוש על הגב. עלה לקבוצה הבוגרת בשנת 1978. שחקן העונה ב-1988. נשמה.

מאחורי ההר / מאמינה אדומה

כמו גלגל בתוך גלגל - מחזור הסיום של הסיבוב השני. דרבי. סרט האימה של העונה הנוכחית אפילו לא מתקרב לסיומו, ההיפך: נדמה שיש מי שאוחז במקלות וחוסים ומהתל בהפועל תל אביב משל הייתה מרינוטה שבירה ללא רוח חיים ויכולות עצמאיות. המשחק האחרון בקרית אליעזר, שבועיים אחרי ניצחון באותו המקום, גרם לי לכיווצי שרירים בכל הדרך לחיפה (לא, לא ברכבת. לא מספיק העצבים שלי רופפים, אני צריכה לסבול גם מחרדות וחזיונות של אסון רכבת אוהדים בדרך למשחק?), ולתיאבון מוגבר תוך כדי המשחק. בערך מהדקה השלושים אני צועקת ושרה למאיר לוי שישרוק כבר לסיום. עזוב אותי מהמשחק, בליינד תיקו אפס. תן ללכת לאכול. בסוף הוא שרק. סיימתי את הלאפה בדקה וחצי, רק בשביל לחשוב ולגהק דרבי שעה וחצי בדרך חזרה. איך אמרנו פעם? חיים משבת לשבת.

את הכסף - רגע לפני הדרבי, עוד מחשבה שהתגנבה לראשי המצומצם גם ככה, אחרי למעלה מ-20 שנה במגרשים: אם בכל העולם היתה יוזמה, שבסיום משחק שתוצאתו 0:0, בעלי הקבוצות יחויבו להחזיר את הכסף ו/או להעניק לאוהדים כרטיס למשחק הבא. גם לקבוצה האורחת וגם לקבוצה המארחת. אני בטוחה שאם היה הסדר כזה או אמנה כזו בין האוהדים להנהלות הקבוצות היו באים יותר אנשים למשחקים. אם הנהלה של קבוצה מעלה את מחיר הכרטיסים לקראת משחק אטרקטיבי, אין סיבה שלא יפצו את האוהדים אם בדיעבד מסתבר שהמשחק היה רחוק מלקיים. על אחת כמה וכמה בקור כמו שהיה במוצ"ש האחרון בקרית אליעזר.

אוהדים וחיות אחרות - בערך לפני שנה התקיים דרבי באצטדיון רמת גן. במהלך המשחק נפצע בראשו אחד האוהדים מחפץ קהה שהולך ביציע. הרבה רעש היה בתשקורת למשך כמה ימים, כמו במקרה של האוהד החיפאי אמיר רנד. הרבה רעש היה גם אחרי משחק הדרבי האחרון, עת הייתה התגייסות מרשימה של כלי התשקורת ללבת את האלימות בין האוהדים, לא מיותר לציין שהם הצליחו במשימתם. שוב וכתמיד האצבע המאשימה היא כלפי האוהדים. שוב וכתמיד מתעלמים כמעט לחלוטין מידה הקצרה אך המכאיבה של משטרת ישראל. כותבת טור זה, בפעם העשירית, חוזרת ומדגישה קול אחר: ציבור האוהדים שבאים למשחקים בעידן צ'רלטון הוא כזן נכחד. הניחו לנו, שבו ביניכם, חברי כנסת, קציני משטרה ועיתונאים ולכו מכות עם עצמכם. מסתבר בהרבה מאוד מקרים, שמחנות האוהדים מצליחים לתקשר ללא תיווך וללא אלימות ולדון בהרבה עניינים משותפים.

תפילת שמונה עשרה - תפילת העמידה, נאמרת שלוש פעמים ביום. הברכה היב, היא ברכת המינים. ולמה כל זה? כי מאז הדרבי ההוא, באצטדיון רמת גן, כנראה שאוהדי הקבוצה, לא שינו את התפילה כאמור. משבר האוהדים בשער 5 לא בא משום מקום, הוא מגיע ממשבר אמון חמור שנוצר בגרעין הקשה שחיבר, איחד והוביל את האוהדים והקבוצה. העצה היחידה שיש לי, לשוחרי טובת שער 5 (מעבר לזו שתמיד יש להסתכל מאחורי הגב) ולמנהיגיו העתידיים היא לפעול בכל דרך לסיים את הפרשה המביכה והמבישה הזו, להוקיע ולהחרים את מי שידו ופיו במעל.

משפט לסיכום: "ולמלשינים אל תהי תקוה, וכל המינים ברגע יאבדו, וכל אויבי עמך מהרה יכרתו, והזדים מהרה תעקר ותשבר ותמגר ותכלם ותשפילם ותכניעם במהרה בימינו".

US AND THEM / רון מלח

לפעמים נדמה לי שהם מקיפים אותי מכל עבר. מבוגרים, צעירים, ילדים. חלקם גדלו על נימי, חלקם על אבי כהן. חלקם לא ממש גדלו עדיין. הם היו איתי בבית הספר, בצבא, בעבודה, באוסטרליה. אני שומע אותם מהמרפסות שלהם בימי חמישי, שואגים כמו ילדים בגיל מצווה שראו את ההיא מהמורדים חופפת אצלם בסלון. להם יש שמעון מזרחי, יד אליהו והקירח עם הסוני. לי היו מוני הראל, גרשון גלמן וכמה שולחנות ש"קוקוס" עיקם בבית ברנר. כששיחקנו בבית הספר הם תמיד היו מתאסס, חולטי ו-ואן באסטן.

אני הייתי דאסאייב ואריה אלטר. הם דיברו בעיניים נוצצות על ברקוביץ', מגי ואחד כהן שהגיע לליברפול. לי היו פוסטרים עם הרווח בשיניים של אקהויז מעל המיטה. קל לזהות אותם עד היום, כשמדברים על ספורט. החיך הרחב, המתנשא.

החזה המתנפח. העמידה הזוחה, כגוליית המביט מטה, לא כל כך מבין מי זה הדוד הזה שפונה אליו.

גם בימים שדוד קלע לגוליית בול בפוני, החיך לא ירד. תמיד אמרו לי לחכות למשחק הבא.

תמיד חיכיתי. ידעתי שהם צודקים. חיכיתי למבט ה"אמרנו לך", אחרי עוד ניצחון מהסוג שרק מכבי יודעת לקחת, או רק הפועל יודעת לתת. אז תמיד בלבלו לי את המח, על סמל המדינה, על הקהל, על המסורת. אבל המסורת שלי לא פחותה משלהם. והקהל שלי טוב משלהם. פשוט, המסורת שלי נשמרת קרוב ללב. המסורת שלי שונה.

היא צבועה בצבע הפוך משלהם. היא אינטימית כמו שירים של אריק איינשטיין, היא פומבית כמו בארוחה משפחתית. אני מדבר עליה בלחש, לא ברהב. כאילו מפחד שתישכח ממני. שתיגמר טוב, אולי זה רק אני... עם השנים למדתי לזהות גם אוהדים אדומים. משהו ברעידות של היד, בתזוזת העיניים, בחוסר המנוחה התמידי הזה. במתח שהופך להיות חלק ממך. בפחד מגאווה גם בימים טובים. בחוסר האמון בכך שהנהגה, גם אנחנו גוליית. בציפייה הכמוסה לחזור להיות דוד... אני חלק משבט, ממשפחה, מרעיון. אני לא מתבייש לומר שאני נבדל מהם. שאנחנו נבדלים מהם. כשאני שר "לעולם לא תצעדי לבד", הרגליים הולכות עם המילים. אותן הרגליים שהלכו על מרצפות לונדון ומילאנו, הלכו גם בבז' של טמרה ועמיר. יש משהו באחוזה האדומה הזו שלא ניתן להסביר. משהו שהם לא יוכלו להבין. המשוה הזה מתעצם אצלי היום יותר מתמיד. במיוחד היום. היום צריך לקלוע להם שוב בפוני.

אש בעניים / יורי סידלצקי

הנה הגיעה שעת הדרבי הגדול של תל אביב - המשחק לו אני מחכים כל השנה, ומפחדים ממנו כל השנה.

אני זוכר את אחד הדרבים הראשונים שלי בבלומפילד. באותו דרבי הובסנו והושפלו על ידי הקבוצה אותה אנו שונאים מכל, אחרי אותו משחק בכיתי כמו שלא בכיתי מעולם וכנראה שגם לא אבכה.

ולמרות ההשפלה הנוראית יש לי זיכרון טוב מאותו הדרבי - העידוד וההצגה של הצבא האדום משער 5 בתחילתו של המשחק. למרות ההפסד של הקבוצה היה ברור לכולם מי היה המנצח האמיתי של הדרבי הזה. אלו היו, נכון, אנחנו.

אז עכשיו בתקופה קשה שכזאת העוברת על המועדון שלנו, אנו חייבים להתייצב מאחורי הקבוצה ולתת את כל כולנו למענה - בזכותנו הקבוצה תצא הבור העמוק אליו היא נכנסה.

בשבועות האחרונים חל שיפור במצב הקבוצה בזכות השחקנים שסוף סוף הצליחו לחבר שני פסים, אך בעיקר בזכות המקהלה האדומה שדחפה את הקבוצה בלי סוף. אנו בניגוד לשאר הקהלים, לא השתנינו והמשכנו בשלנו לתמוך בקבוצה בכל מצב.

אז כאן אני בא וקורא לכל אוהד, מהמבוגר ביותר עד הכי צעיר - ניתן היום את הכול, כי רק בזכותנו נוכל לנצח דרבי ראשון אחרי למעלה משנתיים. ומי יהיה יותר שמח מאיתנו אם ננצח?

ונסיים בקריאה שאהבתי לצעוק עוד מהתקופה שהייתי מגיע למגרשים "יאללה כולם אש בעניים! בלומפילד היום אין שקט!"

יאללה הפועל מלחמה

קשיי התמודדות בהעדר יתרון מספרי / צמד רעים

בלומפילד, לפני שבועיים, הדקה ה-47. איתן תבריזי (בעוד מפגן שיפוט מזהיר בו הקפיד לא לחרוג יותר מדי מעיגול האמצע) שולח את אביתר אילוז, קשרה הצעיר של הפועל ב"ש, להתקלח. התוצאה עדיין מאוזנת, אבל אנחת רווחה משתחררת מריאות רוויות עשן סיגריות. הפועל משחקת ביתרון מספרי. יש מצב לניצחון.

ענף הכדורסל מקדש את הסטטיסטיקה. היכולות של כל שחקן ושחקן מנותחות מכל כיוון אפשרי, וניתן להקיש על תוצאת המשחק באלפי דרכים שונות, החל מהמתאם בין חומרת פציעתו של הסנטר המחליף לבין אחוזי הקליעה משלוש של היריב, וכלה בתדירות ניגוב המשטח, והשפעתה על הריכוז של המשקיף מהאיגוד. בכדורגל, לעומת זאת, יש ליד המקרה, או, אם תרצו, לשפיץ של הנעל, הרבה יותר משקל מאיזו סטטיסטיקה זניחה בשולי הסיפור. האופי האקראי של משחק הכדורגל, אותו אופי שהופך כל משחק שמתחיל לקרב שיכול להיות מוכרע לכאן או לכאן, הוא שמבדיל את הכדורגל מאחיו הטכנוקרט האנאלי – הכדורסל.

כל זה נכון, עד שמגיעים לקבוצה שלנו, ולפרטים הקטנים שיוצרים את התמונה העגומה של העונה הזו.

חיטוט בדפי הסטטיסטיקה מעלה שני נתונים מדאיגים:

מאז המשחק הביתי מול הפועל נצרת עילית, שהתקיים באוקטובר של השנה שעברה (לפני למעלה משלושה חודשים וחצי), לא ניצחה הפועל שלנו משחק מול קבוצה ב-11 שחקנים.

נתון מעניין נוסף שאנחנו דולים מרשת הסטטיסטיקה, הוא שער השדה האחרון של הקבוצה, שהובקע מול קבוצה ב-11 שחקנים. דווקא הפועל סבלה אז מהרחקתו של יוסי אבוקסיס, ואוגבונה שם את הגול מול אשדוד. חודשיים (!!) חלפו מאז.

נתונים אלו מצביעים על הבעיה המרכזית של הקבוצה: הפועל לא מסוגלת לתפקד מול קבוצות במערך מלא. לא לכבוש שערי שדה, ומכיוון שכך, גם לא לנצח. איתרע מזלנו, ומצבנו אינו מן המשובחים. אנחנו חייבים את הניצחונות הללו כאוויר לנשימה.

פועל יוצא מכך, ומסקנה מאכזבת ומטרידה כאחת, היא האופי התלתי שמפתחת הקבוצה. במקום להיות קבוצה עצמאית שתלויה אך ורק בעצמה, הפכה הפועל להיות תלויה בשופט ובגחמותיו, ובקבוצה היריבה. מול סכנין וסגנונה הפרוע לא התקשה השופט להרחיק שני שחקנים. מול ב"ש זה כבר היה יותר מאתגר (ונזקקנו לשיפוט המביך של יקירנו תבריזי).

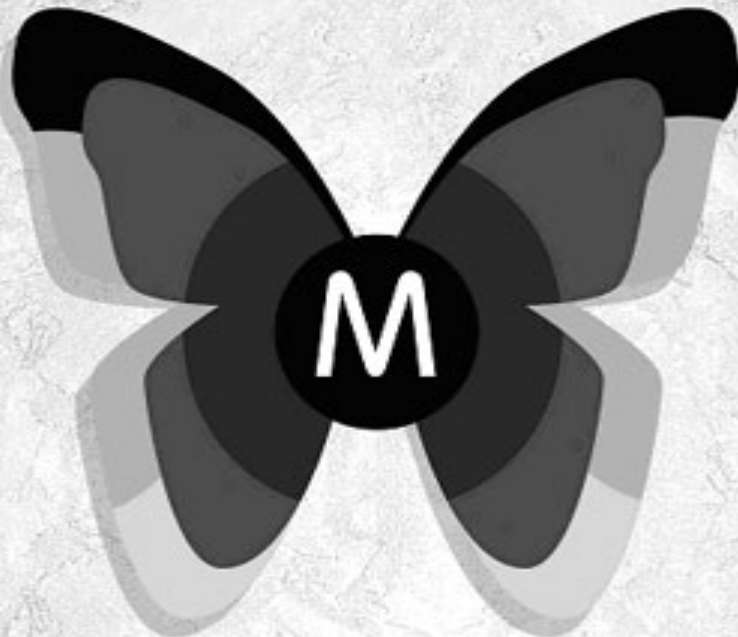
קריית אליעזר, לפני שבוע, סביבות הדקה ה-80. עוד פריצה חסרת תכלית של דבוקת השרירים העונה לשם אוגבונה מסתיימת בלא כלום. חלק מהאזהדים קפואי הפנים ונוקשי השיניים התאכזב. החלק האחר ידע. כל עוד לא הורחק שחקן ליריב, הפועל לא מסוגלת.

היום? מבחינתי שלא ירחיקו למכבי איש. רק לא לספוג. גם בהתחשב במאבקי הירידה, דרבי זה דרבי, והגיע הזמן שנוציא איזו נקודה

מהדרבים האלה. ובאמת, הרי אנחנו יודעים שאם נשים את אוגבונה חמישה מטר מהשער, כשהשוער הרבה מאחוריו, ואוהדי מכבי כבר תופסים את הראש בין הידיים וחלק מאיתנו שוגים וצועקים כבר את ה-"שששששש" הנמהר, כל עוד מכבי ב-11 שחקנים, הכדור יגמור

בחוץ.

כמו הפועל שלנו.

מעודד צבעים
מרכז הצבע הגדול במדינה

רח' הכשרת הישוב 10 א.ת. חדש ראשל"צ, בית גירון 2000. טל. 03-9626746 פקס: 03-9523116

